

Žinodama, kad šiuo dokumentu tiesiogiai nepaklūstu generolo Melgreno įsakymams, oficialiai prieštarauju šiandieniam instruktaže pateiktam planui. Nemanau, kad sukilėlių lyderių vaikai turi būti verčiami stebėti, kaip jų tėvams vykdoma mirties bausmė. Joks vaikas neturėtų matyti, kaip nužudomas jo tėvas ar motina.

GENEROLĖ LILIT SORENGEIL, TIRIŠOS SUKILIMAS,
OFICIALI SANTRAUKA KARALIUI TAURIUI

PENKTAS SKYRIUS

– Sveiki atvykę į pirmąjį mūsų instruktažą, – vėliau tą patį rytą sveikinasi profesorė Devera iš milžiniškoje auditorijoje įrengtos nišos, ryškiai violetinis Liepsnos kuopos antsiuvas ant jos peties puikiai tinka prie trumpų plaukų. Tai vienintelė pamoka, kuri vyksta apskrityje kelių pakopų salėje, juosiančioje visą akademijos pastato galą, vienoje iš vos dviejų patalpų citadelėje, kur telpa visi kadetai. Visos girgždančios medinės vietos užimtos, ir vyresni trečiakursiai stovi prie sienų už mūsų, bet visi telpame.

Dabar mūsų gerokai daugiau nei per istorijos pamoką, kuri vyko prieš valandą ir kurioje dalyvavo tik trys pirmakursių būriai, tačiau bent mūsų būrio pirmakursiai visi sėdi kartu. Jei tik galėčiau prisiminti visų jų vardus.

Ridoką prisiminti lengva – per visą istorijos pamoką jis vaidino gudrutį ir laidė komentarus. Tikiuosi, žino, kad čia to daryti neverta. Profesorė Devera ne iš tų, kurie mėgsta juokauti.

– Anksčiau raiteliai retai būdavo šaukiami į tarnybą iki mokslų baigimo, – toliau kalba profesorė Devera.

Jos lūpos įsitempia jai lėtai žingsniuojant priešais šešių metrų aukščio Kontinento žemėlapij ant galinės sienos, kuriame sudėtingai sužymėti mūsų gynybiniai avanpostai palei Navaros sienas. Patalpoje nėra langų, ją apšviečia kelios dešimtys magiškų žibintų, ir jų visiškai pakanka. Žibintų šviesos atspindi nuo prie profesorės nugaros prisegto dvirankio kalavijo.

– O jei ir būdavo šaukiami, tai tik trečiakursiai, kurie leisdavo laiką kovinių sparnų šešėlyje, tačiau mes tikimės, kad jūs baigsite koledžą puikiai žinodami, kas jūsų laukia. Turite ne tik žinoti, kur dislokuoti visi sparnai. – Ji neskuba ir užmezga akių kontaktą su kiekvienu pirmakursiu, kurį mato. Antsiuvas ant jos peties rodo, kad ji yra kapitonė, bet žinau, kad, turint omenyje prie krūtinės prisegtus profesorės medalius, dar iki dėstymo koledže rotacijos pabaigos ji taps majore. – Privalote suprasti mūsų priešų politiką, avanpostų gynybos nuo nuolatinių išpuolių strategiją ir gerai išmanyti neseniai įvykusius ir tebevykstančius mūšius. Jei nesugebėsite suprasti šių pagrindinių temų, jums nėra ko veikti ant drakono nugaros. – Ji išlenkia juodą, keliais atspalviais už jos sodriai rudą odą tamsesnį, antakį.

– Jokio spaudimo, – sumurma Rianon, man prie šono skubiai užsirašinėdama.

– Viskas bus gerai, – žadu jai pašnabždomis. – Trečiakursiai siunčiami tik į postus centrinėje šalies dalyje kaip pastiprinimas ir niekada į frontą. – Būdama su motina visada laikydavau įtempusi ausis, tad tai žinau.

– Tai vienintelė pamoka, kurią turėsite kiekvieną dieną, nes tai vienintelė pamoka, kuri bus svarbi, jei būsite pakviesti tarnauti anksčiau laiko. – Profesorė Devera žvilgsniu slysta

iš kairės į dešinę ir stabteli ties manimi. Akimirką jos akys išsiplečia, bet ji drąsinamai nusišypso, linkteli ir nusuka akis. – Kadangi pamoka dėstoma kiekvieną dieną ir joje pateikiama naujausia informacija, jūs taip pat atsiskaitysite profesoriui Markhamui, kuris vertas didžiausios jūsų pagarbos.

Profesorė Devera pamoja raštininkui išeiti į priekį, ir tas atsistoja šalia jos. Profesoriaus kreminės spalvos uniforma ryškiai kontrastuoja su jos juodais drabužiais. Devera jam kažką šnabžda, jis pasilenkia, tankūs jo antakiai aukštai pašoka, jam pasukus galvą į mano pusę.

Pavargusios pulkininko akys mane susiranda, ir jo lūpose neišvystu drąsinamos šypsenos, bet išgirstu atodūsi, dėl kurio mano krūtinę užgula sunkus liūdesys. Turėjau būti geriausia jo mokine raštininkų kvadrante, jo pasiekimus vainikuojančiu laimėjimu prieš jam išeinant į pensiją. Kokia likimo ironija, kad dabar beveik neturiu šansų šioje srityje pasiekti sėkmės.

– Raštininkų pareiga – ne tik tyrinėti ir suprasti praeitį, bet taip pat persakyti ir užrašyti dabartį, – aiškina jis trindamas savo trumpą plačią nosį, vargais negalais atplėšęs nuo manęs nusivylimo kupiną žvilgsnį. – Neturėdami tiksliai atvaizduotų mūsų fronto linijų, patikimos informacijos, kuria pasinaudojus galima priimti strateginius sprendimus, ir svarbiausia – tiksliai neužrašę savo istorijos būsimoms kartoms, esame pasmerkti ne tik kaip karalystė, bet ir kaip visuomenė.

Būtent todėl visada norėjau tapti raštininke. Nors dabar tai nebesvarbu.

– Pirma šios dienos tema, – profesorė Devera žengia prie žemėlapio ir spragteli pirštais – tiesiai virš rytinės sienos su Poromielo karalystės Breiviko provincijos siena užsidega magiška šviesa, – praėjusią naktį Rytinį sparną prie Čakiro kaimo užpuolė Breiviko grifonai su raiteliais.

Mėšlas. Salėje pakyla užesys, ir aš įmerkiu plunksną į rašalinę ant stalo priešais mane, kad galėčiau užsirašyti. Negaliu

sulaukti, kada galėsiu kerėti, kad galėčiau naudotis tokiais nuostabiais rašikliais, kokius mama laiko ant stalo. Mano lūpose pasirodo šypsena. Buvimas raiteliu neabejotinai turi tam tikrų pranašumų. *Turės.*

– Žinoma, dalis informacijos slepiama saugumo tikslais, tačiau galime jums pasakyti, kad Esbeno kalnų viršūnėje apsauginiai kerai nusilpo. – Profesorė Devera išskečia rankas, ir šviesos spindulys išsiplečia nušviesdamas palei mūsų karalystės sieną su Breiviku stūksančius kalnus. – Dėl to grifonai galėjo įžengti į Navaros teritoriją, o jų raiteliai – panaudoti savo galias maždaug apie vidurnaktį.

Man suspaudžia skrandį, o kadetai, ypač pirmakursiai, ima murmėti. Drakonai – ne vieninteliai gyvūnai, galintys perduoti galias savo raiteliams. Poromielo grifonai irgi dalijasi savo gebėjimais, tačiau *tik* drakonai gali palaikyti apsauginius kerus, dėl kurių visa kita magija, išskyrus jų pačių, mūsų teritorijoje nebeveikia. Būtent dėl jų Navaros teritorijos sienos yra šiek tiek išlenktos – jų galios atsispindi nuo Slénio ir sklinda tik tokiu atstumu, net jei kiekviename avanposte budi būriai. Be šios apsaugos mums galas. Puolamiesiems būriams iš Poromielo neišvengiamai atėjus į Navaros kaimus, prasidėtų tikras medžioklės sezonas. Tiems godiems subingalviams niekada negana savo išteklių. Jie visada nori dar ir mūsų, kol neišmoks pasitenkinti mūsų prekybos sutartimis, mes Navaroje neturime galimybių atšaukti karo prievolės. Neturime galimybių gyventi taikiai.

Tačiau kadangi apie padidintą budrumo lygį mums nebuvo pranešta, apsauginiai kerai, matyt, buvo atkurti ar bent situacija buvo stabilizuota.

– Per puolimą žuvo trisdešimt septyni taikūs gyventojai, o po valandos atvyko būrys iš Rytinio sparno, bet raiteliams ir drakonams pavyko atremti grifonų puolimą, – baigia savo kalbą profesorė Devera ir susikryžiuoja rankas ant krūtinės. – Kokius

klausimus užduotumėte remdamiesi šia informacija? – Ji iškelia pirštą. – Iš pradžių noriu išgirsti pirmakursių klausimus.

Mano pirmas klausimas būtų, kodėl, po velnių, nesuveikė apsauginiai kerai, tačiau vargu ar jie atsakys į tokį klausimą jokios prieigos prie slaptos informacijos neturinčių kadetų pilnoje salėje.

Todėl tyrinėju žemėlapi. Esbeno kalnų grandinė yra aukščiausias taškas palei mūsų rytinę sieną su Breiviku, todėl tai yra menkiausiai tikėtina puolimo vieta, ypač todėl, kad, skirtingai nei drakonai, grifonai dideliame aukštyje blogai jaučiasi – galbūt dėl to, jog yra pusiau liūtai, pusiau ereliai ir sunkiai toleruoja retesnę didelių aukštumų orą.

Štai kodėl pastaruosius šešis šimtus metų mums pavyksta atremti visus reikšmingus mūsų teritorijos puolimus ir mes sėkmingai gynėme savo žemę šiame niekada nesibaigiančiame keturis šimtus metų trunkančiame kare. Mūsų gebėjimai, tiek mažieji, tiek ir signetės, yra geresni, nes drakonai gali nukreipti daugiau galių nei grifonai. Taigi, kam pulti tą kalnų grandinę? Kodėl ten nusilpo apsauginiai kerai?

– Nagi, pirmakursiai, parodykite, kad turite ne tik gerą pusiausvyros pojūtį. Parodykite, kad gebate kritiškai mąstyti ir esate verti būti čia, – reikalauja profesorė Devera. – Dabar kaip niekada svarbu, kad būtumėte pasirengę tam, kas yra už mūsų karalystės sienų.

– Ar tai pirmas kartas, kai apsauginiai kerai neatlaiko? – klausia keliomis eilėmis arčiau tribūnos sėdinti pirmakursė.

Profesoriai Devera ir Markhamas susižvalgo, tada Devera atsisuka į kadetę.

– Ne.

Širdis įstringa gerklėje ir salėje tampa visiškai tylu.

Tai ne pirmas kartas.

Mergina kosteli.

– Ir kaip... dažnai jie neatlaiko?

Žvelgdamas į ją profesorius Markhamas primerkia gudrias akis.

– Tai slapta informacija, kadete. – Jis atsisuka į mūsų kuopą. – Kitas su mūsų aptariamu išpuoliu susijęs klausimas?

– Kiek žuvusiųjų ir sužeistųjų yra sparne? – klausia kadetas mano eilėje, dešinėje.

– Vienas sužeistas drakonas. Vienas negyvas raitelis.

Salėje vėl pakyla murmesys. Jei išgyvenai iki mokslų baigimo, nereiškia, kad išgyvensi ir tarnyboje. Statistika rodo, kad daugelis raitelių miršta nesulaukę pensinio amžiaus, ypač pastaruosius dvejus metus.

– Kodėl užduodate būtent šį klausimą? – profesorė Devera klausia kadeto.

– Kad sužinočiau, kiek pastiprinimo jiems reikės, – paaiškina jis.

Profesorė Devera linkteli ir pasisuka į Piorą, droviausią pirmakursį mūsų būryje, kuris pakėlė ranką, bet suraukęs tamsius antakius greitai vėl ją nuleido.

– Norėjote paklausti?

– Taip, – jis linkteli ir kelios tamsių plaukų srugos užkrinta jam ant akių, tada papurto galvą: – Ne, nieko, nesvarbu.

– Koks ryžtingas, – pasišaipto greta sėdinti Luka – kandi pirmakursė iš mūsų būrio, kurios stengiuosi vengti *visais* įmanomais būdais.

Visiems prapliupus juoktis, ji pakreipia galvą. Lukos lūpų kamputis pakyla, ji kvailai šypteli ir persimeta per petį savo rudus ilgus plaukus judesiu, kurio niekaip nepavadinsi kasdieniu. Kaip ir aš, ji viena iš nedaugelio plaukų nenusikirpusių kvadranto moterų. Pavydžiu jai tikėjimo, kad tai nebus panaudota prieš ją, bet man nepatinka jos požiūris, o aš ją pažįstu trumpiau nei dieną.

– Jis mūsų būrio narys, – sako Aureli, bent man atrodo, kad jos toks vardas, primerkusi rimtas juodas akis ir žvelgdama į Luką. – Būk nors kiek lojali.

– Eik jau. Joks drakonas nesusisaistys su vaikinui, kuris net negali apsispręsti, ar nori užduoti klausimą. Ar matei jį šįryt prie pusryčių stalo? Jis užlaikė visą eilę, nes negalėjo pasirinkti, ką valgyti – kumpį ar dešrelę. – Luka užverčia juodu pieštuku padažytas akis.

– Ar Ketvirtasis sparnas jau baigė kabinėtis vienas prie kito? – klausia profesorė Devera pakėlus antakį.

– Paklausk, kokiam aukštyje yra tas kaimas, – sušnabždu Rianon.

– Ką? – ji suraukia antakius.

– Tiesiog paklausk, – neatstoju nepamiršdama Deino patarimo.

Prisiekiu, jaučiu, kaip jis spokso man į sprandą, sėdėdamas septyniomis eilėmis toliau, bet aš neatsisukiu ir nežiūrėsiu, tik ne tada, kai ten kažkur yra ir Ksaidenas.

– Kokiam aukštyje yra kaimas? – klausia Rianon.

Profesorės Deveros antakiai pakyla jai atsisukus į Rianon.

– Markhamai?

– Šiek tiek žemiau nei trijų kilometrų aukštyje, – atsako jis. –

O kas?

Rianon pašnairuoja į mane ir kosteli.

– Atrodo, kiek aukštakai planuotai grifonų atakai.

– Šaunuolė, – sušnabždu.

– Tai išties aukštoka planuotai atakai, – sutinka Devera. – Pasakykite man, kadete Sorengail, kodėl tai kelia nerimą? Ir galbūt norėtumėte savo klausimą užduoti pati? – Ji perveria mane tokiu žvilgsniu, kad negaliu nustygti vietoje.

Visos galvos salėje pasisuka į mane. Jei dar kas nors abejojo, kas aš tokia, tai dabar abejonių nelieka. *Nuostabu.*

– Tokiam aukštyje grifonai ne tokie stiprūs, kaip ir jų gebėjimas perduoti galias, – aiškinu. – Keista, kad jie puolė tokioje vietoje, nebent *žinojo*, kad apsauginiai kerai neatlaikys, ypač kai tas kaimas yra maždaug už valandos kelio iki artimiausio

avanposto. – Pakeliu akis į žemėlapi, kad įsitikinčiau, kad neprišnekėjau nesąmonių. – Juk Čakiras yra štai ten, tiesa?

Man puikiai pravertė pasirengimas tapti raštininke.

– Tiesa. – profesorės Deveros lūpų galiukai pakyla ir ji nusišypso. – Toliau plėtok savo mintį.

Palaukite.

– Argi nesakėte, kad raitelių būrys pasirodė po valandos? – Prisimerkiu.

– Sakiau. – Ji žiūri į mane laukdama, ką dar pasakysiu.

– Vadinasi, jie jau buvo pakeliui, – išpyškinu ir iškart suprantu, kaip kvailai tai nuskambėjo.

Mano skruostai parausta, kai aplink pasigirsta juokas.

– Taip, labai protingai skamba. – Džekas pasisuka iš savo vietos priekinėje eilėje ir atvirai iš manęs juokiasi. – Generalas Melgrenas žino mūsų baigtį dar jam neprasidėjus, bet netgi jis nežino, *kada* tai nutiks, durne.

Jaučiu, kaip kurso draugų kikenimas pasklinda po visą mano kūną. Noriu nuropoti po tuo kvailu stalu ir išnykti.

– Atsiknisk Barlou, – režia Rianon.

– Aš ne iš tų, kurie mano, kad žinojimas iš anksto yra kažkas tokio, – atsikerta jis su pašaipa. – Tepadedu mums dievai, jei šita kada nors užlips drakonui ant nugaros.

Dar vienas juoko pliūpsnis priverčia liepsnoti mano sprandą.

– Kodėl taip manai, Violeta, – profesorius Markhamas susiraukia, – kadete Sorengeil?

– Nes kitaip negalima logiškai paaiškinti, kodėl jie ten atsidūrė praėjus vos valandai nuo atakos pradžios, nebent buvo jau pakeliui, – sakau ir metu žvilgsnį į Džeką. Tegu prasmenga su savo pašaipomis. Galbūt aš už jį silpnesnė, bet esu gerokai protingesnė. – Uždegti signalinių žibintų eilę ir pasikviesti pagalbą reikėtų mažiausiai pusvalandžio, joks būrys nesėdi laukdamas, kada jo prireiks. Daugiau nei pusė tų raitelių tuo metu būtų miegoję, ir tai reiškia, kad jie jau buvo pakeliui.

– Ir kodėl jie jau buvo pakeliui? – toliau drąsina mane profesorė, švytinčios jos akys išduoda, kad esu teisi, ir tai man suteikia pasitikėjimo toliau plėtoti savo mintį.

– Nes jie iš kažkur sužinojo, kad apsauginiai kerai neatlaikys. – Kilsteliu smakrą tikėdamasi, kad esu teisi, ir tuo pat metu melddamasi karo deivei Danai, kad klystu.

– Tai didžiausias... – pradeda Džekas.

– Ji teisi, – pertraukia Džeką profesorė Devera, ir visa salė nuščiūva. – Vienas iš sparno drakonų pajuto silpstančius apsauginius kerus ir sparnas išskrido. Jei nebūtų to padarę, nuostoliai būtų buvę gerokai didesni ir kaimas būtų buvęs gerokai labiau sugriautas.

Krūtinėje jaučiu nedidelį pasitikėjimo savimi burbulą, bet netrukus jį susprogdina Džeko mestas žvilgsnis, kuriuo jis parodo nepamiršęs savo pažado mane nužudyti.

– Dabar antrakursiai ir trečiakursiai, – liepia profesorė Devera, – pažiūrėkime, ar galite būti kiek pagarbesni su kitais kadetais.

Ji meta reikšmingą žvilgsnį į Džeką ir raiteliams už mūsų pradeda vieną po kito berti klausimus:

Kiek raitelių buvo pasiūsta į įvykio vietą?

Kaip žuvo tas vienas raitelis?

Per kiek laiko iš kaimo išvalyti grifonai?

Ar kas nors, ką būtų galima apklausti, liko gyvas?

Užsirašau visus klausimus ir atsakymus, protas dėlioja faktus į savotišką ataskaitą, kurią būčiau pateikusi, jei būčiau raštininkų kvadrante: kokia informacija yra tokia svarbi, kad ją reikėtų pateikti, o kokia – nesusijusi.

– Kokia buvo kaimo būklė? – klausia žemas balsas iš auditorijos galo.

Plaukeliai ant mano sprando pakyla, o kūnas iškart atpažįsta grėsmę už nugaros.

– Riorsonai? – klausia Markhamas, prisidengęs akis nuo magiškų šviesų ir žvelgdamas į viršutinę salės dalį.

– Kaimas, – pakartoja Riorsonas. – Profesorė Devera pasakė, kad nuostoliai būtų buvę didesni, bet kokia buvo jo faktinė būklė? Ar jis buvo sudegintas? Sugriautas? Priešai būtų jį nu-griovę, jei būtų mėginę ten įsitvirtinti, todėl kaimo būklė yra svarbi mėginant išsiaiškinti užpuolimo motyvą.

Profesorė Devera pritariamai šypsosi.

– Kai sparnas atvyko, vietovėje, kur jie jau buvo praėję, pastatai buvo sudeginti, o likę – apiplėšti.

– Jie kažko ieškojo, – sako Ksaidenas visiškai įsitikinęs. – Ir tai buvo ne turtai. Tai ne brangakmenių kasybos rajonas. Kyla klausimas, ką turime tokio, ko jiems taip labai reikia?

– Būtent. Tai ir yra klausimas. – Profesorė Devera nužvelgia patalpą. – Ir būtent todėl Riorsonas yra sparno vadas. Kad būtum geras raitelis, reikia ne tik jėgos ir drąsos.

– Ir koks gi atsakymas? – klausia kažkuris man iš kairės sėdintis pirmakursis.

– Mes nežinome, – atsako Devera gūžtelėjusi pečiais. – Tai tiesiog dar viena dėlionės detalė aiškinantis, kodėl Poromielo karalystė nuolat atmeta mūsų pasiūlymus dėl taikos. Ko jie ieškojo? Kodėl būtent *tame* kaime? Ar būtent jie kalti dėl to, kad apsauginiai kerai neatlaikė, o gal jie ir taip buvo nusilpę? Rytoj, kitą savaitę, kitą mėnesį jie vėl puls, ir galbūt mes gausime dar vieną užuominą. Jei ieškote atsakymų, prisiminkite istoriją. Tie karai jau buvo išanalizuoti ir ištyrinėti. Mūsų instruktaže analizuojamos greitai besikeičiančios situacijos. Norime, kad šioje pamokoje sužinotumėte, kokius klausimus reikia užduoti, kad *visi* turėtume galimybę grįžti namo gyvi.

Kažkas jos balse man parodo, kad šiais metais į tarnybą gali būti pakviesti ne tik trečiakursiai, ir man per kūną perbėga šaltukas.

– Tu iš tiesų žinojai visus istorijos dalyko atsakymus ir, matyt, visus teisingus klausimus, kuriuos reikėjo užduoti mūšio instruktaže, – sako Rianon purtydama galvą mums po pietų stovint prie kovos ringo ir stebint, kaip koviniais odiniais drabužiais apsilikę Ridokas ir Aureli suka vienas aplink kitą ratus. Jie panašaus dydžio. Ridokas smulkesnis, o Aureli sudėta panašiai kaip Mira, ir tai manęs nestebina, nes jos tėvas buvo raitelis. – Tau nė testams ruošis nereikės, tiesa?

Likę pirmakursiai stovi mūsų pusėje, o antrakursiai ir trečiakursiai – kitoje. Jie neabejotinai čia pranašesni, nes jų kovinis pasirengimas trunka jau ne mažiau kaip metus.

– Buvau mokoma tapti raštininke, – gūžteliu pečiais, ir su tuo judesiu Miros man pasiūta liemenė sumirga.

Šarvai puikiai tinka prie viršutinių drabužių, kuriuos vakar mums išdavė vadovybė, tik kartais jų žvynai atspindi šviesą po maskuojamuoju tinklu. Dabar visos merginos apsirengusios panašiai, nors odinių drabužių kirpimą buvo galima pasirinkti pačioms.

O dauguma vaikinių nusprendė apsieiti be marškinių, nes mano, kad priešininkas gali už jų sugriebti. Aš su jų logika nesiginčiju, tiesiog mėgaujuosi vaizdu... žinoma, pagarbiai, ir tai reiškia, kad didžiulėje, visą akademinio sparno pirmąjį aukštą užimančioje, sporto salėje žiūriu tik į savo būrio kovos kilimą ir suku akis nuo kitų dvidešimties kilimų. Viena salės siena yra vien iš atvertų langų ir durų, kad vidun patektų vėjelis, bet viduje vis tiek troškiai tvanku. Po liemene nugara srovelėmis teka prakaitas.

Šią popietę čia susirinko trys būriai – po vieną iš kiekvieno sparno. Mano laimei, Pirmasis sparnas atsiuntė savo Trečią būrį, kurio narys yra ir Džekas Barlou, tad stovėdamas už dviejų kilimų jis dėbčioja į mane nuo tada, kai įžengiau į salę.

– Vadinasi, dėl mokslų nesijaudini? – klausia Rianon.

Ji irgi pasirinko odinę liemenę, bet jos iškirptė yra iki raktikaulių, liemenė dengia kaklą, o pečiai palikti nuogi ir gali laisvai judėti.

– Liaukitės sukti ratus vienas aplink kitą tarsi šokių partneriai ir pulkite! – liepia profesorius Emeterio.

Jis stovi kitoje kilimo pusėje ir kartu su Deinu bei jo pavaduotoja Siana stebi Aureli ir Ridoko kovą. Ačiū dievui, Deinas vilki marškinius, nes man nereikia dar vienos priežasties blaškytis, kai ateis mano eilė.

– Nerimauju dėl štai šito, – sakau Rianon galvos mostu rodydama į kilimą.

– Rimtai? – ji perveria mane skeptišku žvilgsniu. Rianon kasos susuktos į nedidelį žemą kuoduką. – Maniau, būdama Sorengel dvikovose būsi rimta priešininkė.

– Ne visai.

Mano amžiaus Mira jau turėjo dvylikos metų kovų patirties. O aš tuo užsiimu vos šešis mėnesius, ir tai nebūtų buvę taip svarbu, jei nebūčiau trapi kaip porcelianinis puodukas, bet yra kaip yra.

Ridokas šoka prie Aureli, bet ji staiga pasilenkia ir pakiša jam koją. Vaikinas susvyruoja, tačiau išsilaiko. Greitai pasisuka gniauždamas rankoje durklą.

– Šiandien jokių ašmenų! – šūkteli prie kilimo stovintis profesorius Emeterio. Jis ketvirtas mano sutiktas profesorius, bet neabejotinai labiausiai mane gąsdina. O gal jo dėstomas dalykas mano vaizduotėje jo kompaktišką figūrą paverčia milžiniška. – Mes tik atliekame vertinimą!

Ridokas subamba, įsikiša durklą į dėklą ir kaip tik spėja atremti Aureli smūgį iš dešinės.

– Ta brunetė gerai smūgiuoja, – sako Rianon ir pritariamai nusišypso, tada žvilgteli į mane.

– O tu? – klausiu tuo metu, kai Ridokas trinkteli Aureli į šonkaulius.

– Šūdas! – Jis purto galvą ir žengia žingsnį atgal. – Nenoriu tavęs sužeisti.

Aureli susiima už šono, bet pakelia smakrą.

– O kas sakė, kad sužeidei?

– Jei nesikausi, jai bus tik blogiau, – pareiškia Deinas sukryžiuodamas rankas. – Jei ji nukris nuo savo drakono priešo užnugaryje, Cigniseno gyventojai prie šiaurės rytų sienos jos nepuls gailėtis tik todėl, kad ji moteris, Ridokai. Jie vis tiek ją nužudys.

– Nagi! – Aureli mostu parodo Ridokui prieiti arčiau. Matyti, jog daugelis kadetų visą gyvenimą treniravosi, kad patektų į šį kvadrantą, ypač Aureli, kuri išsisukusi nuo Ridoko smūgio išsilenkia, kad netikėtai trenktų šiam į inkstus.

Oi!

– Noriu pasakyti... prakeikimas, – sumurma Rianon, dar kartą žvilgtelėjusi į Aureli, tada atsisukusi į mane taria: – Man visai neblogai sekasi ant kilimo. Mano kaimas ribojasi su Cigniseno provincija, todėl mes visi gana anksti išmokome apsiginti. Fizika ir matematika irgi ne problema. Tačiau istorija... – ji purto galvą. – Čia man gali būti galas.

– Jei nemokėsi istorijos, niekas tavęs nenužudys, – tariau, o tuo metu Ridokas puola ant Aureli parblokšdamas ją ant kilimo su tokia jėga, kad aš krūpteliu. – O aš tikriausiai mirsiu ant tų kovos kilimų.

Aureli kojomis suima priešininką ir taip prisitraukia, kad galėtų ant jo atsisėsti, tada ima smūgiuoti jam į veidą. Ant kilimo pasipila kraujas.

– Tikriausiai galėčiau šį tą patarti, kaip išgyventi kovos treniruotėse, – sako prie kito Rianon šono stovintis Sojeris, ranka persibraudamas rudus vienos dienos šerius, kurie prastai dengia jo strazdanas. – O istorija – ne mano arkliukas.

Kovojant išmušamas dantis, ir aš pajuntu kylant tulžį.

– Pakanka! – šūkteli profesorius Emeterio.

Aureli nusirita nuo Ridoko, atsistoja, pirštais paliečia prakirstą lūpą, apžiūri kraują, tada ištiesia ranką, kad padėtų atsistoti Ridokui.

Jis ją paima.

– Siana, nuvesk Aureli pas gydūnus. Neverta prarasti danties per įvertinimą, – liepia Emeterio.

– Turiu tau pasiūlymą, – sako Rianon įdėmiai žvelgdama į mane savo rudomis akimis. – Padėkime vieni kitiems. Mes tau padėsime atsilaikyti dvikovose, jei tu mums padėsi su istorija. Ką manai, Sojeri?

– Žinoma,

– Sutarta, – kažkokiam trečiakursiui šluostant kilimą rankšluosčiu nuryju seiles, – bet atrodo, kad man šis sandoris naudingesnis.

– Tu dar nematei, kaip mėginu įsiminti datas, – pajuokauja Rianon.

Už kelių kilimų kažkas suklykia, ir visi atsisukame pažiūrėti. Suėmęs už kaklo alkūne Džekas Barlou smaugia kitą pirmakursį. Tas vaikinas mažesnis ir smulkesnis už Džeką, bet vis tiek kokiais dvidešimčia kilogramų sunkesnis už mane.

Džekas trūkteli rankas, tuo pat metu vis dar laikydamas suspaudęs jam kaklą.

– Tas vyrukas toks šik... – pradeda Rianon.

Salėje pasigirsta bjaurus lūžtančių kaulų garsas, ir pirmakursis Džeko rankose suglemba.

– Pasigailėk mūsų, Malekai, – sušnabždu Džekui numetus priešininką ant žemės.

Pradedu svarstyti, gal mirties dievas gyvena kur nors netoliese, juk taip dažnai tenka minėti jo vardą. Mano pietūs nebentori likti skrandyje, bet aš įkvepiu pro nosį ir iškvepiu pro burną, nes salėje negaliu įkišti galvos sau tarp kelių.

– Ką aš sakiau? – šaukia instruktorius puldamas ant kili-
mo. – Sulaužei jam suknistą kaklą!

– Iš kur galėjau žinoti, kad jo kaklas toks silpnas? – nesutinka Džekas.

Tau galas, Sorengeil, ir tai aš tave nužudysiu. Atmintyje iškyla jo vakarykštis pažadas.

– Žiūrėti į priekį, – liepia Emeterio mums visiems nusisukus nuo mirusio pirmakursio, bet jo tonas švelnesnis nei anksčiau. – Nereikia prie to priprasti, – aiškina jis, – bet turite išmokti su tuo susitaikyti. Tu ir tu, – beda pirštu į Rianon ir į kitą mūsų būrio pirmakursį – kresną prakaulų vyruką iki mėlynumo juodais plaukais. Šūdas, nepamenu jo vardo. Trevoras? O gal Tomas? Čia per daug naujų žmonių, kad galėčiau įsiminti, kas yra kas.

Žvilgteliu į Deina, bet jis stebi ant kilimo einančią porą.

Rianon greitai susitvarko su pirmakursiu, priblokšdama mane kaskart, kai išvengia smūgio ir smūgiuoja pati. Ji greita, jos smūgiai galingi – mirtinas derinys, dėl kurio ji, kaip ir Mira, išsiskiria iš kitų.

– Pasiduodi? – klausia Rianon pirmakursio parvertusi jį ant nugaros, jos ranka stabteli tiesiai jam virš gerklės pasiruošusi smogti.

Taneri? Esu beveik tikra, kad jo vardas prasideda T raide.

– Ne! – sušunka jis kojomis suimdamas Rianon ir parblokšdamas ją ant nugaros. Tačiau ji apsiverčia, greitai pašoka ir vėl prispaudžia jį prie žemės, šįkart įsirėmusi batu jam į kaklą.

– Nežinau, Tainanai, gal tau vis dėlto verta pasiduoti, – sako vyptelėjęs Deinas. – Ji išspardė tau subinę.

Ach, taip, tikrai. Tainanas.

– Atsiknisk, Aetosai! – atšauna Tainanas, bet Rianon primina jam gerklę batu ir paskutinio žodžio beveik negirdėti. Visas vaikino veidas išmuštas raudonomis dėmėmis.

Taip, Tainanas turi daugiau ego nei sveiko proto.

– Jis pasiduoda, – šūkteli Emeterio, Rianon atsitraukia ir ištiesia jam ranką.

Tainanas ją paima.

– Tu... – Emeterio rodo į rausvaplaukę antrakursę su sukilėlių žyme. – Ir tu. – Jo pirštas nukrypsta į mane.

Ji ne mažiau kaip visa galva už mane aukštesnė ir, jei likusi jos kūno dalis tokia pat kaip treniruotos rankos, man šikna.

Negaliu jai leisti prie manęs prisiliesti.

Širdis vos neiššoka iš krūtinės, bet aš linkteliu ir žengiu ant kilimo.

– Tu tai padarysi, – sako Rianon ir praeidama patapšnoja man per petį.

– Sorengeil, – rausvaplaukė nužvelgia mane taip, tarsi būčiau purvas ant jos batų, ir primerkia blyškiai žalias akis, – tikrai turėtum nusidažyti plaukus, jei nenori, kad visi žinotų, kas tavo motina. Esi vienintelė sidabraplaukė išsigimėlė šiame kvadrante.

– Niekada nesakiau, kad man rūpi, ar kas nors žino, kas mano motina. – Einu ratu aplink tą antrakursę ant kilimo. – Didžiuojuosi jos tarnyba saugant mūsų karalystę nuo priešų tiek už karalystės ribų, *tiek* jos viduje.

Kai ištarus tuos žodžius antrakursės žandikaulis įsitempia, mano krūtinėje sukirba viltis. Paženklintieji – šjryt girdėjau, kad tuos su sukilėlių žymėmis ant rankų taip vadina kai kurie žmonės, – kaltina mano motiną už tai, kad jų tėvams buvo įvykdyta mirties bausmė. Puiku. Nekęskite manęs. Mama dažnai sako, kad tą akimirką, kai kovodamas įsileidi emocijas, pralaimi. Niekada taip karštai nesimeldžiau, kad mano ledinė motina būtų teisi.

– Kalė, – iškošia ji. – Tavo motina *nužudė* mano šeimą.

Mergina šoka į priekį ir stipriai užsimoja, bet aš greitai pasitraukiu į šoną ir iškėlusį rankas išsisuku. Pakartojame tai dar kelis kartus, aš suduodu porą smūgių ir pradedu manyti, kad mano planas gali suveikti.

Vėl nepataikiusi ji suurzgia ir jos koja skrieja man į galvą. Lengvai išsisuku, bet tada ji krinta ant žemės ir spiria kita koja, pataiko tiesiai man į krūtinę, ir aš lekiu atgal. *Dunkstelėjusi* krintu ant kilimo, ji atsiduria virš manęs siaubingai *greitai*.

– Negali čia naudoti savo galių, Imodžena! – sušunka Deinas. *Imodžena* iš visų jėgų stengiasi mane nužudyti.

Jos akys virš manųjų, jai šypsantis pajuntu, kaip kažkas kieto slysta man palei šonkaulius. Tačiau Imodženos šypsena išnyksta, kai abi pažvelgiame žemyn, ir aš pastebiu blykstelint atgal į dėklą slepiamą durklą.

Šarvai ką tik išgelbėjo man gyvybę. *Ačiū tau, Mira.*

Imodženos veide trumpam pasirodo sumišimas, bet man tiek pakanka kumščiu tvoti jai į veidą ir nusiristi iš po jos.

Ranką plėšia skausmas, nors esu tikra, kad kumštį sugniauziau tinkamai, kai abi pašokame ant kojų, skausmą užblokuoju.

– Kas tai per šarvai? – klausia ji spoksodama į mano šonkaulius, kai abi einame viena aplink kitą ratais.

– Mano. – Nerių ir išsisuku jai vėl mane puolant, bet jos judesiai liejasi.

– Imodžena, – šaukia Emeterio, – jei vėl tai padarysi, aš...

Šįkart pasisuku ne į tą pusę, ji mane sučiumpa ir paverčia ant žemės. Kilimas rėžiasi man į veidą, priešininkės keliai – man į nugarą jai laužiant mano dešinę ranką.

– Pasiduok! – šaukia ji.

Negaliu. Jei pasiduosiu pačią pirmą dieną, kas bus antrą?

– Ne!

Dabar man, kaip Tainanui, trūksta sveikos nuovokos, o aš už jį gerokai trapesnė.

Ji dar smarkiau užlaužia ranką, ir skausmas užvaldo visas mintis, užtemdydamas regos lauko kraštus. Kai raiščiai įsitempia, plyšta ir nutrūksta, rikteliu.

– Pasiduok, Violeta! – šaukia Deinas.

– Pasiduok! – reikalauja Imodžena.

Dusdama nuo jos svorio man ant nugaros, nusuku veidą į šoną. Ji baigia nuplėšti man petį, ir mane užvaldo skausmas.

– Ji pasiduoda, – sako Emeterio. – Užtenka.

Vėl tai girdžiu – makabrišką lūžtančio kaulo garsą, – bet šįkart tai mano kaulas.